

her i Tinget. Det er jo givet, at naar man paa denne Maade kan sætte sig ud over Grundlovens § 32, første Punktum, kunde man lige saa vel sætte sig ud over den nævnte Paragrafs sidste Punktum: at der skal vælges een Folketingsmand i hver Valgkreds; og jeg ved overhovedet ikke, hvad som helst andet i Grundloven, man ikke paa samme Maade kunde sætte sig ud over. Man sætter paa denne Maade hele vor Forsatning i Vøbe, og jeg kan derfor ikke andet end betragte de foreliggende Forslags Vedtagelse som en konstitutionel Ulykke, der vil føre til stærke svangre Følger for Fremtiden.

Under disse Forhold er det da, at Mindretallet har ment, at man maatte opfordre Tinget til at kræve, at der gaas frem ad en af de to Veje, ad hvilke man alene kan bringe Overensstemmelse til Veje mellem Grundloven og Valgkreds-Ordningen. Man kan, hvis man ikke er tilfreds med Grundlovens Bestemmelser, forandre dem ad grundlovmæssig Vej, men, vil man ikke dette, maa man opfylde dem. Man kan derimod indvende — og det vil sikkert blive indvendt — at det vil tage temmelig lang Tid, og at det nu gælder om at komme ud over den nuværende Tilstand. Men hvis man vil en Grundlovsforandring, kunde den dog let gennemføres i Løbet af et Aarstid, og der er vist ikke Tvivl om, at selv de Bølgere, som ere mest forurettede, vilde, naar de bleve oplyste om Betydningen af at gaa imod Grundloven, hellere vente endnu et Aar end tage imod en saadan Afhjælpning af den dem tilføjede Uret, saa meget mere som det kun er enkelte Kredse, hvis Retskrænkelse bliver hævet ved et Forslag som dette, mens der derimod er mange andre Kredse — ja, de allerfleste — ved hvilke Retskrænkelsen slet ikke bliver afhjulpen. Men hvis man vil gaa den anden Vej: at opfylde Grundloven, saa ser jeg ikke, at der kunde være noget i Vejen for, at det kunde naas endnu i denne Samling; thi det har vist sig, at dette Ting er villigt til at gaa ind paa et saadant Forslag, og vi have ogsaa det andet Tings Ordførers Ord for, at Flertallet i Lands-tinget vil gaa med til en Opfyldelse af Grundlovens fulde Krav. Ja, jeg vil gaa endnu videre; jeg vil sige, at hvis blot Flertallet vil ændre sit Lovforslag saaledes, at den Retfærdighed, der ydes Standerborg Amt, ogsaa bliver vist den øvrige Del af Landet, saa vil der derved være vundet saa meget, at Grundloven i Virkeligheden vil blive opfyldt, og da skulle vi med Glæde slutte os til et saadant Forslag. Der vilde

da ikke være Tvivl om, at Forslaget kunde gennemføres i samme Tid som det nuværende Forslag. Men derimod ere vi ude af Stand til at gaa ind paa et Forslag, som det foreliggende, der dels er i Strid med Grundloven og dels i sig selv er uretfærdigt. Skal dette fastholdes, saa maa vi ønske, at Tinget vil vedtage den af os stillede Dagsorden.

Ordføreren (Bojsen): Jeg sætter Pris paa, at det nu alene er den foreslaaede Dagsorden, som er til Forhandling. Den synes mig i og for sig at være saa endemæssig, at den ogsaa fortjener et særligt Ufsnit af Forhandlingerne. Jeg ved meget vel, at Folketinget adskillige Gange er kommet til at slaa et Slag i Luften, og det er altid uheldigt, naar saadant sker. Man skulde se at undgaa det saa meget som muligt. Men jeg tror dog efter min politiske Erfaring, som jo ikke er saa ganske kort, at det er første Gang, at der foreligger et Forslag, som øjenhynlig er lagt an paa at blive et Slag i Luften. Jeg skal minde om, at der, naar man skal tage en Beslutning, altid maa gaa en Overvejelse forud. Der kan være gaaet adskillige Tvivl forud, og man har jo endog Eksempler paa, at Folk have været i den Grad i Tvivl, at de have talt paa Knapperne, om de skulde gøre det ene eller det andet. Men naar de saa endelig have overvundet alle disse Tvivl og Overvejelser og have naaet at tage en Beslutning, har det i Reglen ligget i alle vedkommendes Interesse, at saa denne Beslutning saa kraftig frem som muligt, saa den frem i „Beslutningernes friske Morgenluft“, saa at den har saa lidt som muligt Bræget af Tvivl og forudgaaede Overvejelser. Det gaar med den, som naar man skal opføre en Bygning. Man rejser da et Stillads, fra hvilket Arbejdet udgaar. Men naar Bygningen er fuldført, sørger man for at saa Stilladset fjernet, saa at Bygningen kan staa i sin rene Klarhed. Jeg erindrer, at dette Billede er blevet anvendt en Gang overfor en lærd Afhandling, som havde den Skade, at den havde beholdt hele det Materiale, hvor ud af Afhandlingen var skabt, alle Citater, lærde Rildeangivelser o. s. v. Det blev da sagt, at det var akkurat, som om man havde opført en Bygning, hvortil man havde anvendt et stort Stillads, som man havde ladet blive staaende og stæmme Bygningen. Man plejer dog at sørge for, at saadant fjernes, men endnu værre, end at dette Stillads bliver staaende, vilde det dog være, at man overhovedet ingen Bygning har, men kun et Stillads, og det er aabenbart det, der fore-